

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัย เรื่องการบ่งชี้ลักษณะความสูญเสียทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อแยกให้เห็นว่า การจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล มีความสูญเสียทางการศึกษาหรือไม่ ถ้ามีอยู่ในลักษณะใดใน 4 ลักษณะ คือ ความสูญเสียในรูปแบบเรียนช้ากว่ากำหนด ความสูญเสียในด้านการออกกลางคัน ความสูญเสียทั้งเรียนช้ากว่ากำหนด และออกกลางคัน หรือไม่ มีความสูญเสียทั้งสองลักษณะ รวมทั้งคำนวณค่าใช้จ่ายที่รัฐต้องสูญเสียเนื่องจากนักศึกษาเรียนช้ากว่ากำหนด และออกกลางคันของคณะต่าง ๆ

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาคณะต่าง ๆ ระดับปริญญาตรี ของคณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ และคณะพยาบาลศาสตร์ รุ่นปีการศึกษา 2508 - 2510 รวม 3 รุ่น จำนวน 903 คน และข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาแพทย์ รุ่นปีการศึกษา 2510 - 2512 รวม 3 รุ่น จำนวน 467 คน จำนวนนักศึกษาทั้งหมด ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เท่ากับ 1,370 คน ผู้วิจัยได้ติดตามผลการเรียนเป็นรายบุคคลทั้ง 1,370 คน จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาและได้แบ่งข้อมูลเป็น 2 ประเภท คือ

1. ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษา รวมทั้งผู้ที่ใช้เวลาเรียนมากกว่าหลักสูตรกำหนด
2. ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาที่ออกกลางคัน

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีคำนวณหาเรโซประสิทธิภาพ และเรโซความสูญเสียของคณะต่าง ๆ แต่ละรุ่นปีการศึกษา แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญของทั้งเรโซประสิทธิภาพ และเรโซความสูญเสีย โดยใช้การทดสอบที (t-test) ต่อจากนั้น ได้คำนวณหาจำนวนเงินที่รัฐเสียไปเนื่องจากนักศึกษาออกกลางคันและเรียนช้ากว่ากำหนด ของคณะต่าง ๆ โดยเอาจำนวนปีที่สูญเสียคูณกับค่าใช้จ่ายที่รัฐต้องลงทุนรายหัวต่อปี

๒๒
ขอคนพบ

1. มหาวิทยาลัยมหิดล มีเรโซประสิทธิภาพเท่ากับ .96 และ เรโซความสูญเสียเท่ากับ .11

2. การศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยมหิดล มีความสูญเสียทางการศึกษา ในลักษณะเรียนช้ากว่ากำหนด และออกกลางคัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายคณะพบว่า คณะพยาบาลศาสตร์ ไม่มี ความสูญเสียทางการศึกษา ทั้งสองลักษณะ คณะเภสัชศาสตร์ มีความสูญเสียทางการศึกษาในลักษณะเรียนช้ากว่ากำหนดและออกกลางคัน คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะสาธารณสุข มีความสูญเสียทางการศึกษาในลักษณะออกกลางคัน เพียงลักษณะเดียว คณะแพทยศาสตร์ศิริราช (หลักสูตรปริคณินิค และ คลินิก) มีความสูญเสียทางการศึกษาในลักษณะเรียนช้ากว่ากำหนดเพียงลักษณะเดียว

3.- ค่าใช้จ่ายซึ่งรัฐเสียไปเนื่องจาก คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ และคณะพยาบาลศาสตร์ รุ่นปีการศึกษา 2508 - 2510 เรียนช้ากว่ากำหนด รวมเป็นเงิน 2,044,416 บาท ค่าใช้จ่ายที่รัฐเสียไป เนื่องจากนักศึกษาออกกลางคัน เป็นเงิน 1,395,868 บาท รวมค่าใช้จ่ายเนื่องจากนักศึกษาเรียนช้ากว่ากำหนดและออกกลางคันเป็นเงินทั้งสิ้น 3,440,284 บาท

4. ค่าใช้จ่ายที่รัฐ เสียไปเนื่องจากนักศึกษาแพทย์ออกกลางคัน 3 รุ่น รวมเป็นเงิน 453,849 บาท ค่าใช้จ่ายที่รัฐเสียไปเนื่องจากนักศึกษาแพทย์ เรียนช้ากว่ากำหนดเป็นเงิน 3,011,907 บาท รวมค่าใช้จ่ายที่รัฐเสียไปเนื่องจากนักศึกษาแพทย์ออกกลางคัน และเรียนช้ากว่ากำหนด เป็นเงินทั้งสิ้น 3,465,756 บาท

อภิปรายผลการวิจัย

1. มหาวิทยาลัยมหิดลมีเรโซประสิทธิภาพเท่ากับ .96 และเรโซความสูญเสียเปล่า .11 เมื่อพิจารณาเรโซความสูญเสียเปล่าของมหาวิทยาลัยมหิดล กับเรโซความสูญเสียเปล่าของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ เช่น มหาวิทยาลัยบอโรดา (Boroda University) มีเรโซความสูญเสียเปล่า .30 มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Cambridge University) และมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด (Oxford University) มีเรโซความสูญเสียเปล่าอยู่ระหว่าง .03 - .05² จะเห็นว่า มหาวิทยาลัยมหิดล มีเรโซความสูญเสียเปลามากกว่ามหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด แต่ก็มีเรโซความสูญเสียเปลาน้อยกว่ามหาวิทยาลัยบอโรดา (Boroda University) ประเทศอินเดีย เมื่อพิจารณาเรโซความสูญเสียเปล่าของมหาวิทยาลัยมหิดลกับเรโซความสูญเสียเปล่าของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีเรโซความสูญเสียเปล่าเท่ากับ .16³ จะเห็นว่า มหาวิทยาลัยมหิดลมีเรโซความสูญเสียเปลาน้อยกว่า

2. การจัดการศึกษา ระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยมหิดล มีความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาทั้งสองลักษณะ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากนักศึกษาขาดการแนะนำในการเลือกเรียนสาขาวิชาชีพตรงกับความถนัด และความสามารถของตนเอง หรืออาจจะเนื่องมาจากหลักสูตรการเรียนการสอนเองของคณะต่าง ๆ มหาวิทยาลัยมหิดล หรือสาขาอื่นๆ ซึ่งควรจะได้ศึกษา

¹ R.S. Chikara, op.cit., P.9.

² Peter Scott, op.cit., PP. 43 - 52.

³ วัชรีย์ บุณณสิงห์, เรื่องเดิม, หน้า 143.

หาสาเหตุต่อไป

3. เงินที่รัฐสูญเสียเนื่องจากนักศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ และคณะพยาบาลศาสตร์ ออกกลางคัน รุ่นปีการศึกษา 2508 - 2510 รวม 3 รุ่น เป็นจำนวนเงิน 1,395,868 บาท นั้น เป็นเงินที่รัฐสูญเสียเนื่องจากนักศึกษาออกกลางคันในการศึกษาชั้นมูลฐานทั้งสิ้น เกี่ยวกับเรื่องความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาเนื่องจากนักศึกษาออกกลางคันในระยะ 2 ปีแรกนั้น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน⁴

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เพียง 3 รุ่น ติดต่อกันเท่านั้น การวิจัยในครั้งต่อไปควรศึกษาให้มากกว่านี้ และศึกษาตลอดหลักสูตรของทุกคณะของมหาวิทยาลัยมหิดล ที่เปิดสอนระดับปริญญาตรี เพื่อผลการวิจัยจะได้ถูกต้องยิ่งขึ้น
2. ควรจะได้ศึกษาถึงความสูญเสียในด้านอื่น ๆ เช่น การใช้อาคารสถานที่ การใช้เวลาเรียน จำนวนอาจารย์ และอัตราที่ทำการสอน เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขและวางแผนการศึกษา
3. ควรจะได้วิจัยเกี่ยวกับสาเหตุการตกชั้นและการออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาคณะต่าง ๆ มหาวิทยาลัยมหิดล
4. เนื่องจากคณะแพทยศาสตร์ทุกแห่งในประเทศไทยมีหลักสูตร 6 ปี เหมือนกัน⁵ แบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ คือ ระยะเตรียมแพทย์ (Pre - Medical Course) 2 ปี ระยะปริคลินิก (Pre - Clinic) 2 ปี และระยะคลินิก (Clinic) 2 ปี ควรจะได้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาของคณะแพทยศาสตร์ ต่าง ๆ ในรูปแบบการเรียนต่ำกว่ากำหนดและออกกลางคัน
5. การศึกษาในชั้นมูลฐานของคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นการศึกษาวิทยาศาสตร์

⁴ วัชรีย์ บุรณสิงห์, เรื่องเดิม, หน้า 117.

⁵ การประชุมอบรมการศึกษาแพทยศาสตร์ของไทยครั้งที่ 3, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

พื้นฐานทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลมีหน้าที่โดยตรงในการจัดการศึกษาวิทยาศาสตร์
 พื้นฐานให้คณะต่าง ๆ ที่ฝากเรียนในระยะ 2 ปีแรกของหลักสูตรการศึกษาในช่วงนี้ควรจะเป็นไปตาม
 ความต้องการของแต่ละสายวิชาชีพ ไม่ควรเหมือนกัน ควรจะได้ปรึกษาและวางแผนการศึกษาร่วมกัน
 ระหว่างคณะต่าง ๆ กับคณะวิทยาศาสตร์ เพื่อจะได้ทราบว่าแต่ละคณะนั้นต้องการใช้วิชาพื้นฐานทาง
 วิทยาศาสตร์ กว้างและลึกซึ้งเพียงใด เพื่อทางคณะวิทยาศาสตร์ จะได้จัดการศึกษาได้ถูกต้อง

6. ควรมีหน่วยงานกลางเพื่อเก็บรวบรวมสถิติต่าง ๆ ของคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยมหิดล
 ในทุก ๆ ด้าน เพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผนการศึกษา ในการพัฒนามหาวิทยาลัยและอื่น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย